

08/11/2011

El bipartidisme, un repte que cal superar

Jordi Molina

Periodista

No hi ha hagut sorpreses. Cap comentari sobre els dèficits de la democràcia. I, per suposat, cap proposta de com millorar la participació de la ciutadania en la presa de decisions. Cap clatellada als vergonyosos casos de corrupció, que esquitxen les dues trinxeres per igual. Cap menció, com és habitual en l'Espanya monocolor, a la pluralitat de l'Estat. Ni a Catalunya. Ni a l'Estatut i, ni molt menys, al dret a decidir. Tampoc cap menció a les reivindicacions del 15-M. Ni cap al·lusió al procés de pau que s'inicia al poble basc i el paper emergent de l'esquerra abertzale. I el que és més revelador, cap senyal d'autocrítica dirigida a la còmode bombolla en què viuen immerses les classes dirigents, hipotecades i estèrils davant el poder dels mercats, la banca i els monopolis internacionals. Cap símptoma de reacció ni aire fresc. "Más de lo mismo".

Rubalcaba ha retret al seu rival tot allò que el PSOE no ha estat capaç de fer en els darrers anys de legislatura. I és que la tasca del candidat socialista de desmarcar-se d'un Govern del que ha estat vice-president i que ha seguit, en masses ocasions, un guió contrari al seu propi programa era del tot surrealista. Les poques gotes de credibilitat: la defensa dels matrimonis homosexuals –on el PSOE sí que es va mullar– i en la lleialtat en la política antiterrorista, un dels pocs capítols d'enteniment entre tots dos aspirants. L'error, dirigir-se a Rajoy més com a futur president que no pas com a rival polític. El peix està venut i això pesa en el subconscient de Rubalcaba.

Per la seva part, Rajoy ha callat tot allò que pensa fer el PP. I el verb "fer" per a la dreta i en època de crisi vol dir "retallar". Catalunya –com València, Madrid o Castella la Manxa– és un bon exemple del que passarà a tota Espanya quan el PP s'instal·li al poder. Rajoy ha parlat sense precisió, amb obvietats i amb arguments puerils més propers al retret que a l'originalitat. La seva mirada inquietant i les seves confusions amb el nom del seu contrincant –s'ha referit a Rubalcaba com Rodríguez Rubalcaba– les notes més distretes del discurs previsible d'un líder massa moderat per la claca dura i *intereconòmica* dels populars.

En el cos a cos i en clau essencialment analítica no hi ha res a dir. Rubalcaba és més hàbil, més murri i més incisiu que Rajoy que, aquest cop, ha sabut aguantar les mossegades del seu rival amb la prudència que li han manat els seus assessors, conscients de que la partida està guanyada. Els cinc milions d'aturats sota paraigües socialista no hi ha campanya que ho arregli. I els populars no han hagut d'arriscar. Aquest cop no calia invocar cap nena –*la niña* de Rajoy– que pogués carregar la munició del POSE.

En definitiva, els dos grans partits a nivell estatal naveguen en un mar diferent que la majoria dels mortals. Segueixen anomenant "crisi" el que és, sense cap mena de dubte, el primer avís de l'obsolescència d'un sistema desigual i pervers. La sensació és d'impotència. Impotència en veure com el sacrifici de molta gent que va morir per la democràcia se'n va a *norris* per uns dirigents –la majoria– més preocupats per les butaques del Congrés que pels joves aturats, desapareguts en tot el debat. Superar el bipartidisme espanyol i la necessitat d'incloure noves tonalitats en el mapa polític és avui un dels grans reptes de la ciutadania, que està parlant al carrer i que també ho ha de fer a les urnes.

0 [Comentaris](#) [Comentaris](#)

 [Imprimir](#)

 [Enviar](#)